

leiba wõtma. Et nemmad nüüd parrajate üht Arabia kauba kilda näggid tulleswad, tulgatas Judal, üks nende wendest, mele, tedda august jälle wälja tömmata ja neile ärramüa; selle wabbandamisega: „mis kasso sest, et omma wenda senna jättame näлга surrema.“ Ruben olli nende jurest kõrwale läinud, ja se nõu olli teiste melest hea, sest müsid nemmad Josepi 20^{ne} hõbbe sekli eest, mis 10 talert wäärt, wõerama kullustele ärra. Siis tapsid nemmad karjast ühhe nore sikko, wõtsid Josepi kirjo kue, mis pärrast naad tedda ammo jo kaetsesid, kastsid sedda werre sisse, ja saatsid werrise kue issa kätte selle wallega: „sedda olleme metsast maast leidnud, tunnista, kas se so poia kuub on ehk ollemata.“ Jakob hüdis kohhe: se on minno poia kuub, üks kiskja ellajas on tedda ärramurnud! Kurwastud issa kárristas omma rided lõhki, kurtis ja leinas omma armast poega, egga lastnud ennast milgi wiisil rõmustada, waid ütles: „kül ma lähhan leinates omma poia järrel hauda.“

Oh, mis õn ja õnnistus
Seal, kus wendel armastus!
Kõik, mis head sin puame,
Armo läbbi leiame.

12. Josep Egiptuse = maal.

Siiski ollen ma ikka so jures; ja
hakkad kinni mo parremast käest.
Omma nõuga juhhatad sa mind,
ja wõttad mind wimaks auga was-
te.

Laul. 73, 23. 24.

Arabia kaupmehhed wisid Josepit Egiptuse-male, ja müsid tedda seal kui orja kunninga lähhema teenri Potiwarile, kelle jures Josep omma tarkuse ja truuse läbbi ni suurt armo leidis, et Potiwar kõik omma majja-piddamist temma kätte uskus. Josepi käsfi käis seal wägga hästi, agga se hea põlli ei kestnud mitte pitkalt. Potiwar naesterahwas heitis omma silmad temma peale ja kiusas tedda. Josep ei lastnud ennast efsitada, waid ütles tõsiselt: „Kuida peaksin